

ЕВРИПИД, Алкестида (избор)

Александра Апостолова, Љупка Арсовски,
Ленче Бумбароска, Ана Димова
Институт за класични студии - студенти
BUBI2000mk@yahoo.com

Аполон:

Кај сите мили појдов и ги прашував
и татко, стара мајка што го родила
друг не најдов, сал жена му се согласи
да умре за него, светлост да не гледа.
(15-18)

Аполон:

И еве близу гледам смрт, свештеничка
на мртвите, што неа ќе ја одведе
во Хадов дом; и пристига во точен час
во денот тој, кој нејзин е да појде в гроб.
(24-27)

Алкестида:

О Адмете, ја гледаш мојта неволја,
но пред да умрам нешто да ти кажам јас.
За тебе живот давам и те чествувам
за светлост ти да гледаш јас се жртвувам,
за тебе умирам, но знај, не морав.
(280-284)

Алкестида:

Па сепак татко, мајка, те издадоа,
а смртта им прилегаше ним повеќе,
да си го спасат синот, славно да умрат.
Им беше единец, без надеж никаква
по твојата смрт други деца да создадат.
А јас ќе живеам со тебе в' иднина
но вака сам без жена ти ќе останеш
со деца сираци.
(290-297)

Ферет:

Јас дојдов сине мој и страдам с`твојте зла;
Дека чесна жена беше, тоа никој
не г` одрекува. Но сепак беше нужно да

ја претрпиш и таа страшна несреќа.
И прими дар за со неа да појде в гроб;
зашто мора да се чести жена умрена,
бидејќи душа даде, ти да живееш,
без чедо не ме остави, не дозволи
во старост мачна без тебе да венеам,
на тоа чесно дело штом се одлучи
на сите жени името го прослави.
(614-624)

Адмет:

Ти не дојде на погребов на повик мој,
па ниту ми се мили твојто присуство.
И нема неа да ја краси дарот твој;
со ништо твое нема в' гроб да замине.
Ти требаше да тажиш кога гинев јас.
Но скраја застапа - да умре пушти друг,
ти, старец, сега младиов го плачеш труп?
На ова тело татко прав ти не си бил,
нит' таа која тврди дек' ме родила
и мајка се нарекува: од ропска крв
сум подметнат на твојта жена скришум јас.
Со ова твое дело кажа каков си,
па не можам да сметам дека твој сум син.
(629-641)

Ферет:

Ко владетел те родив и те воспитав,
но должност моја не е, живот да ти дам;
И нема таков закон, кај Хелени стар
за синот татко му да појде н' оној свет.
Дал' среќен си ил' не си, твоја волја е,
ти од нас доби многу, уште бараш зар?
(681-686)

Ферет:

Ни ти да умреш сакам, ни јас за тебе.
Зар мислиш дека татко неке сончев сјај?
И долг е векот долу, така сметам јас
а животот е краток, но и сладок баш.
Се бориш докрај дрско да не умреш ти,
и живееш одејќи спроти судба зла,
погубувајќи жена; а јас, бездушен
сум, велиш, послаб зар од жена не си ти?
А таа чесно, момче, умре за тебе.
(690-698)